

Угода
між Урядом України та Урядом Держави Кувейт
про сприяння та взаємний захист інвестицій

(Угоду ратифіковано Законом
N 510-IV (510-15) від 06.02.2003)

Дата підписання: 12.01.2002 р.

Дата ратифікації: 06.02.2003 р.

Дата набуття чинності: 11.06.2003 р.

Уряд України та Уряд Держави Кувейт, (далі - "Договірні Сторони"),

бажаючи створити сприятливі умови для розвитку економічного співробітництва між ними та, зокрема, для інвестицій інвесторів однієї Договірної Сторони на території іншої Договірної Сторони,

визнаючи, що сприяння та взаємний захист таких інвестицій сприятиме стимулюванню ділової ініціативи та підвищенню добробуту обох Договірних Сторін,

домовились про таке:

Стаття 1. Визначення

Для цілей цієї Угоди:

1. Термін "інвестиції" означає будь-який вид активів та прав на території однієї Договірної Сторони, що знаходиться у власності або під прямим або непрямим контролем інвестора іншої Договірної Сторони та що включає активи або права, що складаються або мають форму:

(а) рухомого та нерухомого майна та будь-яких інших майнових прав, таких як оренда, права утримання, застави;

(б) підприємства, або паїв, акцій та інших форм рівної участі у власності, а також облігацій, боргових зобов'язань та інших форм боргових часток у компанії, а також інших боргів та позик і цінних паперів, емітованих будь-яким інвестором Договірної Сторони;

(в) грошових вимог або вимог на будь-які інші активи або виконання договірних зобов'язань, які мають економічну цінність;

(г) прав інтелектуальної власності, включаючи, але не виключно, авторські права, торгові марки, патенти, промислові зразки та моделі і технічні (технологічні) процеси, ноу-хау, торгові таємниці, торгові найменування та гудвіли;

(д) будь-яких прав, наданих законом, контрактом або ліцензіями чи дозволами, наданими згідно із законом, включаючи права на пошук, розвиток, видобування або використання корисних копалин, а також права здійснювати іншу економічну або комерційну діяльність або надавати послуги.

Термін "інвестиція" також застосовується до "прибутків", утриманих з метою реінвестування, та надходжень від "ліквідації", як цей термін визначено нижче.

Будь-яка зміна форми, в якій інвестовано або реінвестовано активи, не впливатиме на характер інвестицій.

2. Термін "інвестор" по відношенню до Договірної Сторони

означає:

(а) фізичну особу, що має громадянство Договірної Сторони, яка здійснює інвестиційну діяльність на території іншої Договірної Сторони, згідно з її застосовуваним правом;

(б) будь-яку юридичну особу, засновану або зареєстровану згідно з законодавством та нормативно-правовими актами цієї Договірної Сторони, такі як заклад, фонди розвитку, агентства, фундації та інші статутні установи та органи, а також підприємства;

(с) Уряд Договірної Сторони.

3. Термін "прибутки" означає суми, отримані в зв'язку з інвестуванням, незалежно від форми, в якій вони сплачуються, та зокрема, але не виключно, включають прибутки, проценти, прибутки з капіталу, дивіденди, роялті та управлінські гонорари, технічну допомогу або інші виплати чи гонорари та оплати незалежно від їх виду.

4. Термін "ліквідація" означає будь-яке припинення, що застосовується з метою повного або часткового припинення інвестиції.

5. Термін "територія" означає територію Договірної Сторони, включаючи будь-який простір поза територіальним морем, над яким, згідно з міжнародним правом або законодавством Договірної Сторони вона може здійснювати суверенні права або юрисдикцію.

6. Термін "вільноконвертована валюта" означає будь-яку валюту, що, час від часу, визначається Міжнародним Валютним Фондом, як вільноконвертована валюта згідно з положеннями Статей Угоди про Міжнародний Валютний Фонд і додатків до неї (995_921).

7. Термін "без затримки" означає період, що потрібен для завершення необхідних формальностей, пов'язаних з переказом платежів. Вищезазначений період починається в день подання запиту на переказ і не повинен перевищувати одного місяця.

Стаття 2. Прийняття та сприяння інвестицій

1. Кожна Договірна Сторона повинна на своїй території, згідно з своїм національним законодавством та нормативно-правовими актами, допускати та заохочувати інвестиції інвесторів іншої Договірної Сторони.

2. Кожна Договірна Сторона повинна, по відношенню до інвестицій, допущених на її територію, надавати цим інвестиціям всі необхідні дозволи, згоди, схвалення, ліцензії та санкції на такому рівні та у терміни та на умовах, передбачених її законодавством.

3. Договірні Сторони можуть проводити консультації в будь-який спосіб, що визнаватиметься відповідним для сприяння та заохочення інвестиційних можливостей на їх відповідних територіях.

4. Кожна Договірна Сторона повинна, згідно з її законодавством та нормативно-правовими актами відносно в'їзду, перебування та роботи фізичних осіб, сумлінно вивчати та уважно розглядати, незважаючи на національність або громадянство, прохання керуючого персоналу, включаючи провідний управлінський та технічний персонал, що працюють в зв'язку з інвестиціями на її території, щодо дозволів на в'їзд, тимчасового перебування та роботи на її території. Прямим членам родини керуючого персоналу повинен надаватись той же режим в'їзду та тимчасового перебування на території держави Договірної Сторони, що і керуючому персоналу.

5. Якщо товари чи особи, що пов'язані з інвестиціями, мають

транспортуватися, кожна з Договірних Сторін в припустимих межах, згідно з її відповідним законодавством та нормативно-правовими актами, допускатиме використання такого транспорту підприємствами іншої Договірної Сторони.

Стаття 3. Захист інвестицій

1. Інвестиції інвесторів будь-якої з Договірних Сторін у будь-який час повинні мати справедливе та рівне поводження та повний захист і безпеку на території іншої Договірної Сторони у відповідності з визнаними принципами міжнародного права та положеннями цієї Угоди. Жодна з Договірних Сторін не повинна жодним чином необґрунтовано або дискримінаційно ускладнювати використання, управління, керівництво, функціонування, розповсюдження або продаж або будь-яке розпорядження інвестиціями.

2. Кожна Договірна Сторона повинна оприлюднити всі закони, нормативно-правові акти, судові рішення та адміністративні правила та процедури та керівництва, що відносяться або прямо впливають на інвестиції.

3. Кожна Договірна Сторона повинна надавати ефективні засоби подання позовів та забезпечення прав по відношенню до інвестицій. Кожна Договірна Сторона повинна гарантувати інвесторам іншої Договірної Сторони право звернення до судових органів, адміністративних трибуналів та установ, а також інших органів, що виконують арбітражні функції, і право надавати за своїм розсудом повноваження особам, що відповідають вимогам відповідного законодавства та нормативно-правових актів, з метою подання позовів та відстоювання прав по відношенню до їх інвестицій.

4. Жодна з Договірних Сторін не може вимагати як умову впровадження, набуття, розповсюдження, використання, управління, керівництва або функціонування інвестицій інвесторів іншої Договірної Сторони обов'язкові заходи, що вимагатимуть або заборонятимуть закупівлю матеріалів, енергії, палива або засобів виробництва, транспортування або будь-якого функціонування або заборонятимуть торгівлю товарами на/або за межами її території, або будь-які інші заходи, що матимуть вигляд дискримінації відносно інвестицій інвесторів іншої Договірної Сторони на користь інвестицій своїх інвесторів або інвесторів третіх країн.

Крім того, інвестиції на території приймаючої Договірної Сторони не підпадатимуть під вимоги, що можуть зашкодити їх дійсності або шкідливо вплинути на їх використання, управління, керівництво, функціонування, розповсюдження, продаж або інше застосування.

5. Інвестиції інвесторів будь-якої із Договірних Сторін не підпадатимуть на території приймаючої Договірної Сторони під секвестрацію, конфіскацію або будь-які інші подібні заходи, крім випадків, якщо це вчинено згідно з належним виконанням законів та згідно з відповідними принципами міжнародного права та іншими відповідними положеннями цієї Угоди.

6. Кожна Договірна Сторона дотримуватиметься будь-якого зобов'язання, набутого по відношенню до інвестицій на своїй території щодо інвесторів іншої Договірної Сторони.

Стаття 4. Режим інвестування

1. По відношенню до використання, управління, керівництва, функціонування, розповсюдження та продажу або іншого відчуження

інвестицій, що були зроблені на її території інвесторами іншої Договірної Сторони, кожна Договірна Сторона надаватиме режим не менш сприятливий ніж той, що надається, в подібних ситуаціях, інвестиціям її власних інвесторів або інвестиціям інвесторів будь-якої третьої країни, в залежності від того, який є найбільш сприятливим.

2. Однак, положення цієї Статті не повинні розцінюватися як такі, що зобов'язують одну Договірну Сторону розповсюджувати на інвесторів іншої Договірної Сторони переваги будь-якого режиму, преференції або привілеї, що випливають з:

(a) будь-якого митного союзу, економічного союзу, зони вільної торгівлі, валютного союзу або іншої форми регіонального економічного утворення або подібної міжнародної угоди, учасниками якої будь-яка з Договірних Сторін є або може стати; або

(b) будь-якої регіональної або двосторонньої угоди, або іншої подібної домовленості або будь-якого національного законодавства, що повністю або частково стосується оподаткування.

Стаття 5. Компенсація за збитки та втрати

1. Якщо інвестиції інвесторів однієї з Договірних Сторін зазнали збитків та втрат через війну або інші збройні конфлікти, стан національної безпеки, бунт, громадські заворушення, повстання, безлад або інші подібні події на території іншої Договірної Сторони, їм надаватиметься останньою Договірною Стороною режим щодо повернення, відшкодування, компенсації або іншого вирішення, не менш сприятливий ніж той, який остання Договірна Сторона надає своїм власним інвесторам або інвесторам третьої країни, в залежності від того, який з них є найбільш сприятливим.

2. Без шкоди, викладеної у пункті 1, інвестори однієї Договірної Сторони внаслідок подій, що перераховано в цьому пункті, зазнають збитків або втрат на території іншої Договірної Сторони в результаті:

(a) реквізиції їх майна або його часини силовими органами або установами; або

(б) знищення їх майна або його частини силовими органами або установами, яке не було спричинене військовими діями або не було викликане необхідністю ситуації, повинні отримувати невідкладне, адекватне та ефективне відшкодування за збитки або втрати, які вони зазнали в період реквізиції або в результаті знищення їх майна.

Стаття 6. Експропріація

1. (a) Інвестиції інвесторів однієї Договірної Сторони на території іншої Договірної Сторони не повинні бути націоналізовані, експропрійовані, відібрані або підлягати прямим чи непрямим заходам, які мають ефект еквівалентний націоналізації, експропріації або відібранню (далі - "експропріація") іншою Договірною Стороною, окрім як для суспільної мети, що мають відношення до внутрішніх потреб цієї Договірної Сторони та з наданням невідкладного, адекватного та ефективного відшкодування та за умов, що ці заходи здійснено на недискримінаційній основі та у відповідності з належним виконанням норм законодавства загального застосування.

(б) Така компенсація повинна дорівнювати дійсній вартості

експропрійованої інвестиції і повинна визначатись та обчислюватись згідно з міжнародно визнаними принципами оцінювання на основі дійсної ринкової ціни експропрійованої інвестиції на час безпосередньо перед експропріацією або перед тим, як про загрозу експропріації стало загально відомо, в залежності від того, що мало місце раніше (надалі "дата оцінки"). Ця компенсація повинна обчислюватись у вільноконвертованій валюті, яка обирається інвестором, на основі переважного ринкового курсу обміну цієї валюти на дату оцінки та повинна включати відсоток за комерційною ставкою, встановленою на ринковій основі, однак, у будь-якому випадку не меншою ніж переважна ставка LIBOR - ставка відсотку або еквіваленту з моменту експропріації до моменту виплати.

(в) В разі коли неможливо встановити вищезгадану дійсну ринкову ціну, компенсація повинна здійснюватись на принципах рівності, беручи до уваги всі важливі чинники та умови, такі як інвестований капітал, природа та строк інвестиції, відновлювальна вартість, підвищення в ціні, поточний прибуток, дисконтована вартість потоку грошової готівки, балансова вартість та гудвіл. Визначена сума компенсації повинна невідкладно сплачуватись інвесторові.

2. У світлі принципів, викладених у пункті 1, і без порушення прав інвестора згідно з Статтею 9 цієї Угоди, інвестор, права якого порушено, має право на негайний перегляд його справи в судовому або іншому компетентному та незалежному органі Договірної Сторони, що здійснила експропріацію, включаючи оцінку його інвестицій та їх відшкодування.

3. Для подальшого розуміння, експропріація включає ситуації коли Договірна Сторона експропріє активи компанії або підприємства, зареєстрованого або заснованого за її чинним законодавством на її власній території, у якій інвестор іншої Договірної Сторони має інвестиції, що виражено через володіння частками, акціями, борговими зобов'язаннями або іншими правами чи частками.

4. Для цілей цієї Угоди, термін "експропріація" повинен також включати втручання або регулюючі заходи Договірної Сторони, що de facto мають ефект конфіскації або експропріації, результатом запровадження яких є позбавлення інвестора його власності, контролю або фактичних прибутків від його інвестицій або результатом яких може стати втрата або шкода економічній вартості інвестиції, такі як замороження або блокування інвестиції, накладення дискримінаційних або надмірних податків на інвестицію, примусовий продаж цілої або частини інвестиції, або інші прирівнювані акти чи заходи.

5. Вимога на відшкодування згідно з принципами та положеннями цієї Статті повинна також існувати, коли інвестиція ушкоджена суттєво як результат дій Договірної Сторони у будь-якій компанії, в яку зроблено інвестицію інвестора іншої Договірної Сторони.

Стаття 7. Переказ платежів, що мають відношення до інвестицій

1. Кожна Договірна Сторона гарантує інвесторам іншої Договірної Сторони вільний переказ платежів, що пов'язані з інвестицією на її та з її території, включаючи:

- (а) початковий капітал та будь-які додаткові кошти, спрямовані для підтримки, керування та розвитку інвестицій;
- (б) прибутки;

(в) платежі по контракту, включаючи платежі вісотків (амортизації) з капіталу та процентів, одержаних згідно договору позики;

(г) роялті та виплати за права, що вказані в пункті 1(г) Статті 1;

(д) прибуток від продажу або ліквідації всієї або будь-якої частки інвестиції;

(е) зарплатні або інші винагороди персоналу найнятого з закордону у зв'язку з інвестиціями;

(є) виплати компенсації згідно зі Статтями 5 та 6;

(ж) платежі згідно зі Статтею 8; та

(з) платежі, що виникають у зв'язку з вирішенням спорів.

2. Перекази платежів, вказаних в пункті 1, повинні здійснюватись без затримок та заборон і, крім випадків переказів у валюті початкової інвестиції, у вільноконвертованій валюті. У випадку таких затримок у здійсненні відповідних платежів, інвестор матиме право на отримання відсотків за період затримки.

3. Такий переказ має бути зроблений за переважаючим ринковим курсом обміну, який існує у приймаючій Договірній Стороні на день переказу валюти. У випадку відсутності ринку обміну валют повинен застосовуватись останній курс, що застосовується до внутрішніх інвестицій, або курс обміну, визначений у відповідності з правилами Міжнародного Валютного Фонду або курс обміну перетворення валют в Special Drawing Rights або курс американського долара, що є найбільш сприятливим для інвестора.

Стаття 8. Суброгація

1. Якщо Договірна Сторона, її уповноважений орган або будь-яка інша сторона призначена нею, заснована або зареєстрована у якості юридичної особи в цій Договірній Стороні ("Компенсуюча Сторона"), здійснює платіж у відповідності з відшкодуванням або гарантією, що вона взяла на себе по відношенню до інвестиції на території іншої Договірної Сторони ("Приймаючої Сторони"), Приймаюча Сторона визнаватиме:

(а) передачу Компенсуючій Стороні відповідно до законодавства або у відповідності з угодою всіх прав та позовів, що виникають у зв'язку з цією інвестицією; та

(б) право Компенсуючої Сторони здійснювати всі ці права та забезпечувати такі позови, а також набувати всіх зобов'язань щодо інвестиції в силу суброгації.

2. Компенсуюча Сторона повинна мати право за будь-яких обставин на:

(а) таке саме поведження щодо набутих прав та позовів і прийнятих нею зобов'язань внаслідок передачі згідно з пунктом 1; та

(б) будь-які платежі отримані згідно з цими правами та позовами, у тому ж обсязі, що були надані первинному інвестору згідно з цією Угодою по відношенню до відповідної інвестиції.

Стаття 9. Вирішення спорів між Договірною Стороною та інвестором

1. Спори, що виникають між Договірною Стороною та інвестором іншої Договірної Сторони, стосовно інвестицій останнього на території першої, повинні по можливості вирішуватись дружньо.

2. Якщо ці спори не можливо вирішити протягом 6 місяців з

дати, коли кожна зі сторін спору подала запит про дружнє вирішення шляхом подачі письмового повідомлення іншій стороні, спір повинен бути переданий на вирішення, на вибір Сторони інвестора:

(а) згідно з будь-якою відповідною, попередньо узгодженою процедурою вирішення спорів; або

(б) в міжнародний арбітраж у відповідності з наступними пунктами цієї Статті.

3. У випадку коли інвестор обирає вирішення спору шляхом передачі спору на розгляд міжнародного арбітражу, інвестор повинен надати свою згоду у письмовому вигляді про подання спору до:

(а) (1) Міжнародного Центру з врегулювання інвестиційних спорів ("Центр"), створеного згідно з Конвенцією про вирішення інвестиційних спорів між державами та іншими особами, підписаною у Вашингтоні 18 березня 1965 року (995_060) ("Вашингтонська Конвенція"), якщо обидві Договірні Сторони є сторонами Вашингтонської Конвенції та якщо спір підпадає під дію Вашингтонської Конвенції; або

(2) Центру, згідно з процедурами, що встановлені Додатковим засобом ведення судочинства Секретаріатом Центру ("Додатковий Засіб Правил"), якщо Договірна Сторона інвестора або Договірна Сторона відповідача спору, але не обов'язково обидві, є сторонами Вашингтонської Конвенції (995_060);

(б) арбітражного суду, створеного згідно з Арбітражними Правилами ("Правила") Комісії ООН з міжнародного торговельного права (ЮНСІТРАЛ) (995_059), в разі якщо ці Правила можуть бути застосовані сторонами спору (Особою, що призначає, згідно з Статтею 7 Правил повинен бути Генеральний Секретар Центру); або

(в) арбітражного суду, створеного згідно з арбітражними правилами будь-якої арбітражної установи, визначеної за взаємною згодою між сторонами спору.

4. Незважаючи на факт можливої подачі інвестором спору до арбітражу згідно з пунктом 3, він може, відповідно до інституту арбітражного розгляду або під час розгляду, подати до судових або адміністративних трибуналів Договірної Сторони, що є стороною спору, прохання щодо введення тимчасових охоронних заходів для забезпечення його прав та інтересів, за умови, що таке прохання не включатиме вимогу про сплату збитків.

5. Кожна Договірна Сторона надає свою безумовну згоду на подання будь-якого інвестиційного спору на вирішення арбітражу, що є предметом вибору інвестора згідно з пунктами 3(а) та (б) або взаємною згодою обох сторін спору згідно з пунктом 3(в).

6. (а) Згода згідно з пунктом 5, разом зі згодою згідно до пункту 3 повинна задовольнити позови для письмової угоди між сторонами спору для цілей Глави II Вашингтонської конвенції (995_060), Додаткового Засобу Правил, Статті II Конвенції ООН про визнання та виконання іноземних арбітражних рішень, підписаної у Нью-Йорку 10 червня 1958 року (995_070) ("Нью-Йоркська конвенція") та Статті 1 Арбітражних Правил ЮНСІТРАЛ (995_059).

(б) Будь-яке арбітражне засідання згідно з цією Статтею, про що може бути домовлено між сторонами спору, проводитиметься у Стороні, що є учасником Нью-Йоркської конвенції (995_070). Згідно з цим, для цілей Статті 1 Нью-Йоркської конвенції, позови, передані до арбітражу, вважатимуться такими, що виникли з комерційних відносин або угоди.

(в) Жодна з Договірних Сторін не надаватиме дипломатичного захисту (іммунітету) або не висуватиме міжнародного позову стосовно будь-якого спору, що передано до арбітражу, доки інша Договірна

Сторона не перестане дотримуватись і виконувати рішення, винесене в даному спорі. Однак, дипломатичний захист для цілей цього підпункту не включатиме неформальних дипломатичних обмінів з метою сприяння вирішенню спору.

7. Арбітражний трибунал, створений згідно з цією Статтею, повинен вирішувати питання спору згідно з тими нормами права, що узгоджуватимуться між сторонами спору. У випадку відсутності такої згоди, застосовуватиметься право Договірної Сторони, яка є стороною спору, включаючи норми колізійного права та відповідні загальноприйняті норми міжнародного права, беручи також до уваги відповідні положення цієї Угоди.

8. Для цілей Статті 25(2)(б) Вашингтонської конвенції (995_060), інвестор, не фізична особа, який зареєстрований в Договірній Стороні, яка є стороною спору на дату письмової згоди згідно з пунктом (б), та який, до виникнення спору між ним та Договірною Стороною, контролюється інвесторами іншої Договірної Сторони, матиме статус "резидента іншої Договірної Сторони" та для цілей Статті 1(б) Додаткового Засобу Правил матиме статус "резидента іншої Сторони".

9. Рішення арбітражу, що може включати рішення по відсотках, повинно бути остаточним та обов'язковим для сторін спору. Кожна Договірна Сторона повинна терміново виконувати будь-яке рішення і повинна прийняти положення для ефективного виконання цього рішення на її території.

10. У будь-якому розгляді, судовому, арбітражному або іншому або при виконанні будь-якого вироку чи рішення стосовно інвестиційного спору між Договірною Стороною та інвестором іншої Договірної Сторони, Договірна Сторона не заявлятиме, в якості захисту, про свій суверенний імунітет. Будь-який зустрічний позов або право зарахування вимог не базуватиметься на тому факті, що інвестор одержав або одержить, згідно з умовами договору страхування, відшкодування або іншу компенсацію на всі або частину заявлених збитків від будь-якої третьої сторони, державної або приватної, включаючи іншу Договірну Сторону та її підрозділи, агенції або посередників.

Стаття 10. Вирішення Спорів між Договірними Сторонами

1. Договірні Сторони, якомога швидше, вирішуватимуть будь-які спори стосовно тлумачення або застосування цієї Угоди шляхом переговорів або по дипломатичних каналах.

2. Якщо спір не було врегульовано протягом шести місяців з дати запиту будь-якої Договірної Сторони про проведення таких переговорів або консультацій по дипломатичних каналах та якщо про інше Договірні Сторони не домовляться у письмовому вигляді, кожна з Договірних Сторін може, шляхом письмового повідомлення іншій Договірній Стороні, подати спір до арбітражного трибуналу ad hoc згідно з наступними положеннями цієї Статті.

3. Такий арбітражний трибунал повинен засновуватись наступним шляхом: кожна Договірна Сторона призначить одного члена трибуналу і ці два члени повинні домовитись про обрання громадянина третьої Сторони на посаду Голови арбітражного трибуналу, що призначається обома Договірними Сторонами. Ці члени повинні бути призначені протягом двох місяців, а Голова протягом 4 місяців з дати, коли будь-яка з Договірних Сторін поінформувала іншу Договірну Сторону про те, що вона має намір подати спір на розгляд арбітражу.

4. Якщо періоди, визначені вище у пункті 3, не були виконані,

будь-яка Договірна Сторона може за відсутністю будь-якої іншої угоди, запросити Голову Міжнародного Суду для здійснення необхідних призначень. Якщо Голова Міжнародного Суду є громадянином однієї з Договірних Сторін або, якщо він звільнений від виконання згаданих обов'язків, необхідно запросити Заступника Голови для здійснення необхідних призначень. Якщо Заступник Голови Міжнародного Суду є громадянином однієї з Договірних Сторін або якщо він теж звільнений від виконання згаданих обов'язків, необхідно запросити наступного за старшинством члена Міжнародного Суду, що не є громадянином однієї з Договірних Сторін, для здійснення необхідних призначень.

5. Арбітражний трибунал має приймати рішення більшістю голосів. Рішення повинно прийматись згідно з положеннями цієї Угоди та відповідними загальноприйнятими нормами міжнародного права, які можуть бути застосовані у цьому випадку. Таке рішення повинно бути остаточним і обов'язковим для виконання обома Договірними Сторонами. Кожна Договірна Сторона повинна нести витрати призначеного нею члену трибуналу, а також нести витрати за свою участь у арбітражній процедурі. Витрати на Голову та інші витрати під час провадження розгляду мають бути рівно поділені між обома Договірними Сторонами. Однак, арбітражний трибунал на свій розсуд може призначити більшу частину витрат одній з Договірних Сторін. По відношенню до інших випадків, арбітражний трибунал має визначити свою власну процедуру.

Стаття 11. Відносини між Договірними Сторонами

Положення цієї Угоди застосовуватимуться незалежно від існування дипломатичних або консульських відносин між Договірними Сторонами.

Стаття 12. Застосування інших правил

Якщо положення будь-якого закону однієї з Договірних Сторін або зобов'язання за міжнародним правом, що існують зараз або виникатимуть між Договірними Сторонами на додаток до цієї Угоди, містять правила, загальні або особливі, які встановлюють для інвестицій інвесторів іншої Договірної Сторони режим більш сприятливий ніж той, що передбачений цією Угодою, такі правила в тій частині, в якій вони є більш сприятливими по відношенню до інвесторів, матимуть переважну силу стосовно положень цієї Угоди.

Стаття 13. Сфера застосування Угоди

Ця Угода застосовуватиметься до всіх інвестицій інвесторів Договірних Сторін на території іншої Договірної Сторони, як існуючих, так і здійснених після набуття чинності цієї Угодою.

Стаття 14. Набуття чинності

Кожна Договірна Сторона повідомить письмово іншу Договірну Сторону про виконання всіх внутрішньодержавних процедур, необхідних для набуття цією Угодою чинності. Угода набуде чинності на тридцятий день з моменту отримання останнього письмового повідомлення.

Стаття 15. Термін дії та припинення дії

1. Ця Угода діє протягом тридцяти (30) років і залишатиметься чинною на наступні аналогічні періоди, якщо жодна з Договірних Сторін за один рік до закінчення відповідного періоду не повідомить іншу Договірну Сторону у письмовій формі про свій намір припинити дію цієї Угоди.

2. Положення цієї Угоди продовжують застосовуватись протягом двадцяти (20) років по відношенню до інвестицій, здійснених до моменту припинення дії цієї Угоди.

На посвідчення чого належним чином уповноважені представники обох Договірних Сторін підписали цю Угоду.

Вчинено в м. Ель-Кувейті 12 січня 2002 року, що відповідає _____ року, в двох примірниках українською, арабською та англійською мовами, причому всі тексти є автентичними.

У випадку виникнення будь-яких розбіжностей, текст англійською мовою матиме переважну силу.

За Уряд України

(підпис)

За Уряд Держави Кувейт

(підпис)

Публікації документа

- **Офіційний вісник України** від 18.06.2004 — 2004 р., № 22, стор. 281, стаття 1535, код акту 29079/2004
-